

land weggevangen vogels zeer bemoeilijkt zijn. Dat er in Duitschland wel vraag naar gevangen vogels bestaat, die grootendeels uit Nederland ingevoerd worden, blijkt uit een adres van handelaars aan de kamer van koophandel te Keulen, met verzoek van den „Regierungspräsident“ opheffing der aangehaalde verbodsbepalingen te verkrijgen, aan welk verzoek echter niet door de kamer van koophandel is voldaan.

Wat de hier te lande van kracht zijnde vogelwet betreft, kunnen wij mededeelen van ter zijde te hebben vernomen dat het ontwerp van een nieuwe vogelwet, hetwelk reeds geruimen tijd aan het Ministerie gereed ligt, binnen korten tijd bij de Kamers ter behandeling zal worden ingediend.

Voor de vogelvoeding en nesteling is uitgegeven. f 110.—

hiertegenover staan:		
aan ontvangsten	f 76.35	
„ verkoopbare nestklossen en voederkooitjes	„ 18.60	
„ geplaatst voor rekening der afdeeling van id.	„ 5.40	
„ nadeelig saldo	„ 9.65	
	f 110.00	f 110.00

zoodat dit onderwerp voor onze kas zeker geen te groot bedrag heeft gevraagd. Dit jaar is begonnen voor veldleuwerikken, vinken, mourikken, geelgorzen, kerstvinken, etc. op een veld buiten de stad voeder te strooien. Het aantal bijgeplaatste voederkooitjes in dit jaar bedraagt 17 en erkenne[n] wij gaarne de hulp van velen onzer leden die op eigen erf door het plaatsen — en zelf verzorgen — van die voederkooitjes in de voeding van meezen en van nog meer andere vogels, die in de tuinen komen, voorzien.

De zorg voor de nesteling kreeg een groote uitbreiding naar aanleiding van een artikel van den heer S. H. JAKMA in het geïllustreerde weekblad Avicultura over dat onderwerp en worden dit jaar 120 nestklossen geplaatst.

Dezen zomer was het nog duidelijk te zien hoe de rupsen in Heumensoord en in een bosch tegenover de pannenfabriek aan den Groesbeekchen weg hadden huisgehouden; al het voorjaarsblad was van de boomen afgevreten en einde Juli stond daar al het hout voor de tweede maal in voorjaarsdosch! Maar ook op den weg van het station Mook—Middelaar naar Groesbeek hingen de rupsennesten nog bij honderdtallen in de boomen en bljkt uit deze feiten wel hoezeer de vogelbescherming nog noodig is.

Het verheugt ons dan ook te vernemen, dat er elders ook zoo over gedacht wordt en vermelden wij nog, dat te Groningen de verbodspalingen tegen het vogelvangen, zooals te Nijmegen, met algemeene stemmen door den gemeenteraad bekrachtigd zijn; waar met het oog op de omliggende boschrijke gemeenten een middelpunt van actie voor vogelbescherming veel goeds belooft.

Ten slotte deelen wij nog mede, dat twee bekende landbouwers zoowel voor eigen als voor gepacht land het verbod van vogelvangen daarop in onze handen hebben gesteld. Die velden werden vroeger druk door de vogelaars gezocht.

De meeuwen in Zurich.

Ik had het voorrecht mijn laatste kerstvacantie door te mogen brengen in Zurich. Het was daar mijn vaste woonste, om ieders morgen de meeuwen, die altijd in groote troepen 's winters in de stad komen, te voeren. Op de plaats waar de Limmath uit het Zurichmeer komt, ligt een brug, de Quaibrug genaamd. Ik nam flink wat brood mee, want de meeuwen zijn gulzig en er zijn er veel. Bij die brug dan, ziet men al uit de verte witte strepen over het water. Dat zijn planken, waar 's zomers booten aan vast liggen, waarop de meeuwen nu zitten. Er omheen wiegelen er nog eenige op de golfjes, terwijl nog eenige anderen met prachtige zwaaien door de lucht zwieren. Wij keeren het meer met de prachtige sneeuwbergen den rug toe en gooien een stukje brood in het water. Dadelijk vliegt onder groot gekrijsch het heele leger op ons af. Het zijn meest kapmeewuwtjes, *Larus ridibundus*. Nu gooi ik een stukje brood in de lucht, dat in de vlucht wordt opgevangen. De jongen strijken dadelijk neer op 't water. Doch de ouden, prachtige vogels met lichtgrijze vleugels, vliegen mij om de ooren en vervullen de lucht met hun leelijk geschreeuw. Daar boven maakt zich een troepje van tien of twaalf klaar. Met een korte schouderbeweging de vleugels in den goeden stand gebracht en dan met een vliegende vaart op mij af,

vlak voor mij wordt plotseling halt gehouden, ik gooi er snel wat brood tusschen en de troep trekt af om door een andere vervangen te worden. Dit alles duurt hoogstens 10 seconden. Soms ziet men zoo'n oude, deftige meeuw op een paaltje zitten, zoo een werp ik dan een stukje brood toe, en dan is hij zoo deftig niet of dat moet hij navliegen. Als het hem dan echter voor zijn neus wordt weggepakt, door zoo'n jong, dat onder hem op 't water zat en volgens zijn beweren „nauwelijks komt kijken“, geeft hij zijn hart lucht aan een prachtige vlieg oefening. Schijnbaar zonder zijn vleugels te bewegen schroeft hij zich omhoog, om plotseling met een breeden zwaai neer te schieten, het stukje brood op te vangen, dat ik hem toewerp en naar zijn oude plaats terug te keeren. Nu loop ik de Limmath een eind af, voorbij het standbeeld voor Zwingli en kwam dan aan eenige hokken met zwanen. Eenige van de gewone soort. *Cygnus Olor*, twee zwarte *C. Niger* en dan nog een paartje van die mooie zwarthalzen, *C. Nigricollis*, het witte lichaam mooi afstekend tegen den glanzend zwarte hals, terwijl deze weer afsteekt tegen den rooden uitwas aan den blauw-groenen snavel. Kruiemel hier nu op eenige droge plekjes in 't water wat brood, hetgeen dankbaar ontvangen wordt door de musschen, vermengd met een enkele vink. Soms ook een lijster, die hier zoo mak is „trouwen alle dieren zijn het daar“, dat ik hem wel eens op minder dan een paar pas kan naderen voor zij wegvliegen. Maar om nu tot ons onderwerp terug te keeren. De buitenkant van die zwanenhokken wordt gevormd door kippengaas, dat aan een wel 25 meter langen stok hangt. Hierop zitten de meeuwen dan, ik zou haast zeggen, „mannelijke aan mannetje“, 's middags uit te rusten, 's ochtends echter zoo tegen tien uur is er meer leven. Dan zweeft er eene groote troep over de Limmath en de belendende straten heen. Zij raken slaags met de kraaien en de Grossmunster, kibbelen met de duiven op het dak, om dan bij de vleeschhal neer te strijken, waar men hun altijd de onbruikbare stukken afval in het water gooit. Deze worden dan onder groot gevecht verslonden. Hier zijn ze ook makker en het gebeurde niet zelden, dat ze mij het brood uit de hand haalden. Dat krijgt men echter nooit gedaan van den zilvermeeuw *L. Argentatus*, die slechts in enkele exemplaren tegenwoordig is. Maar of het nu aan het toeval ligt ik heb er geen enkel sterntje, *Sterna minuta* gezien.* Wat echter het vliegen betreft waar ik daar over verbaasd was. Sedert ik ze den 27en Januari Zondag tegen den wind in heb zien zeilen, zonder de vleugels te bewegen, zal ik nooit meer verbaasd staan.

Haarlem.

F. J. BUEKERS.

* De sterntjes overwinteren veel zuidelijker. (T.)

Zomerklokjes.

Kent gij, lezer van *De Levende Natuur*, het Spaarne? En kent gij ook het kleine, aardige dorpje Spaarndam, dat aan het einde er van ligt?

Gij allen weet Haarlem te liggen. Nu, van Haarlem uit zal ik u naar Spaarndam brengen.

Van 't station af linksom en uwe schreden naar 't Bolwerk gericht, 't Bolwerk, met zijne prachtige iepenboomen. Daar gekomen rechtsom en na twee minuten ziet gij een breed water. 't Is 't Spaarne. Nu linksom, den brug over en 't Spaarne gehouden.

Na tien minuten ligt Haarlem achter ons en zijn we op den boomloozen Spaarndammerweg gekomen. Aan den eenen kant 't breede Spaarne, aan den anderen kant weiland; in de verte, in 't Westen, de duinen van Kennemerland. 't Is in 't begin van Juni. Dus aan den weg allerlei bloemen. Gele *Lisch* in overvloed langs den waterkant; Penningkruid tegen den dijk gedrukt, zijne gele kroonblaadjes latende schitteren door het gras, enz., enz., te veel om op te noemen.

Maar niet om deze bloemen heb ik u dezen weg langs gevoerd. Wij moeten verder, naar Spaarndam. Ziet, daar steekt reeds het kerktoentje boven de zware fortwallen uit.

Na ongeveer een half uur zien we ten Oosten van het Spaarne nog een water. 't Is de iets minder breede *Liede*, die in de Mooie *Nel* uitloopt. Dit laatste water is een soort meer, dat met 't Spaarne in verbinding staat door twee gaten. Er tusschen in ligt een eilandje, laag en met riet begroeid. Dat eilandje is het doel van onzen tocht.

Maar hoe er te komen? Volg mij maar. Op Spaarndam wonen veel visschers, die allen één of meer schuitjes